

lieutenant Arendrup blev idømt Straf, blev jeg veed ikke, om det er sandt, Fængslet gjort ham saa behageligt som mulig ide paa Ra-stellet, hvor han udstod de idømte 30 Dages Fængsel, og det fortælles endvidere, at han senere er bleven udnævnt til Kammerjunker. Nu, det kan jeg ikke have Noget imod; jeg og de, der staa paa samme politiske Side som jeg, kunne Intet have imod, at slike Titler anvendes i saadanne Forhold, saa lidt som vi kunne have Noget imod, at den berømte Amtmand paa Færøerne blev Ridder efter den Gjerning, han havde gjort; jeg anfører ikke dette for at bebrejde, at dette er fset; den Slags Anstalter overfor de Folk gjør ikke Skade for vore Principer. Jeg har kun fremdraget Exempler paa den Kjendsgjerning, at jeg har fulgt den Wei, som jeg i Begyndelsen af mine Udtalelser sagde, at jeg havde prøvet at gaa som den lempeligste Wei, og det har vist sig, at ikke mindre end fire Krigsministre — det maa jeg bede det høie Thing være opmærksomt paa — General Naasløff, General Haffner, General Kauffmann og den nuværende Marineminister, have været villige til dels efter det af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgtreds udtalte Vidnesbyrd for to Sagers Bedkommende, og dels efter mit Vidnesbyrd, som jeg kan aflægge for to andre Sagers Bedkommende, at modtage Klager, naar man har henvendt sig til dem. Da saa den Sag, som nu ligger for i Dag, blev konstateret for mig saaledes, at jeg maatte antage, at der virkelig var Anledning til at tage fat paa den og bringe den til de allerhøieste Autoritetens Kundskab, henvendte jeg mig den 13de Sannuar i Aar i Følgestab med et andet æret Medlem af dette Thing, som kan bekræfte mit Udsagn, i den Anledning til den høitærede Krigsminister for at faae ham til at tage sig af Sagen. Men den høitærede Minister erklærede strax, at det vilde han ikke. Altsaa — det beder jeg det høie Thing være opmærksomt paa — denne Forespørgsel hviler paa det Grundlag, at jeg høfligt har henvendt mig i Følgestab med en anden Rigsdagsmand til den høitærede Krigsminister, men at han afviste mig og ikke vilde have Noget med den Sag at gjøre. Ja han viste sig endogsaa i dette Tilfælde overfor Realiteten — ellers var han just ikke saa ordknapp — saa ordknapp, at han aldrig en Gang spurgte mig om, hvad den Sag angik, hvem det var osv. Han vilde ikke høre det Ringeste om Sagens Realitet. Det beder jeg det høie Thing være opmærksomt paa, at dette synes at skulle være den yderste Udvikling af det reaktionære Estrupste System, som vi i dette

Dieblif lide under, at nu have de endelig faaet en Krigsminister, som er kommet saa vidt, at naar Folkerepræsentanter høfligt henvende sig til ham og anmode ham om at tage sig af Myndighedsmisbrug, svarer han, at han ikke vil tage imod det, at vi saadan henvende os til ham med en Anmodning. Jeg tænker, at de Herrer, som ere her, og som ikke ere politiske enige med mig, ville indrømme, at saa ere vi virkelig nødte til at komme med det her i Salen, saa kan det ikke nytte, man siger, at vi skade Disciplinen — som vi senere skal komme til — eller gjøre Fortræd over for Militærvæsenet, naar vi fremdrage saadanne Ting her, fordi de Herrer have en Krigsminister, som siger til os: Privat vil jeg ikke modtage nogen Klage. Det ærede Medlem fra Kjerteminde (M. Andersen) er saa urolig. Jeg synes ellers ikke, han pleier at tage sig Noget saa nær. Jeg tror nu at have givet fuldgyl-dige Beviser for, baade at det var min oprigtige Mening at prøve paa, om man paa en lempelig Maade kunde komme over disse Misbrug og faae dem hæmmet, og jeg tror paa den anden Side at have bevist for de Herrer, at jeg vilde gaa den Wei, men at den høitærede Minister har afvist mig og ikke vilde have Noget med den Sag at gjøre paa den Maade. Naar jeg nu skal stille denne Forespørgsel her i Dag og kommer ind paa selve Kjernepunktet i den foreliggende Sag, skal jeg denne Gang afholde mig fuldstændig fra at komme ind paa mine egne Erfaringer paa enkelte Undtagelser nær. Dem har jeg omtalt i denne Sag saa fuldstændigt som muligt, saa dem skal jeg slet ikke komme ind paa, og heller ikke komme ind paa at meddele, hvad der kunde være ganske naturligt, alle de Skjældsord, Øer og For-handelser, der regne ned fra Officererne ved forskellige Afdelinger over Mandskabet, naar det uddannes til Soldater. Da jeg stillede min sidste Forespørgsel, lod det til, at de høitærede Herrer paa den anden Side ikke havde Interesse for den Slags Ting, de kaldte det Barnagtigheder og Latterligheder. De havde den Gang ikke Respekt for Andet end tørre Hug. Derfor skal de nu alene faae de tørre Hug denne Gang, saa kan de da ikke forlange mere. Altsaa det første Tilfælde, jeg skal nævne overfor den høitærede Minister, er følgende. Den 12te Juli 1884 slog Premierlieutenant Bardenfleth — det er af første Sort; det er ikke saadanne Smaafolk — Tæsningskonstabelrekrut Nr. 626 af 6te Kompagni: Kristensen, Varde, med Haanden paa venstre Side af Hovedet, saa han i lang Tid blev døv. Den 14de f. M. kom han paa Sygehuset, hvor han maatte ligge i 8 Uger. Om det var som Følge af